

Sygn. akt IV KZ 58/16

POSTANOWIENIE

Dnia 22 listopada 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Eugeniusz Wildowicz

w sprawie **M. K.**

oskarżonego z art. 280 §1 k.k. i art.157 §2 k.k. i art. 276 k.k. w zw. z art.11 § 2 k.k.i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu
w dniu 22 listopada 2016 r.,

zażalenia obrońcy skazanego

na postanowienie Sądu Okręgowego w K.

z dnia 29 września 2016 r.,

o odmowie przywrócenia terminu do uzupełnienia braków formalnych wniosku o sporządzenie na piśmie i doręczenie uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego w K.
z dnia 8 czerwca 2016 r., sygn. akt IX Ka (...),

p o s t a n o w i ł

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Okręgowy w K. nie uwzględnił wniosku obrońcy skazanego M. K. o przywrócenie terminu do uzupełnienia braków formalnych wniosku o sporządzenie na piśmie i doręczenie uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 8 czerwca 2016 r., sygn. akt IX Ka (...).

Na powyższe postanowienie zażalenie złożył obrońca skazanego M.K. zarzucając obrazę prawa procesowego, tj. art. 120 § 1 k.p.k., poprzez błędne uznanie, że wskazany w tym przepisie 7-dniowy termin do uzupełnienia braków formalnych wniosku o sporządzenie na piśmie i doręczenie uzasadnienia wyroku jest terminem nieprzekraczalnym i nieprzywracalnym, podczas gdy prawidłowa

wykładnia tego przepisu pozwala na stosowanie doń przepisów dotyczących terminu zawitego.

W konkluzji skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia i przywrócenie terminu do uzupełnienia braków formalnych wniosku o sporządzenie na piśmie i doręczenie uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 8 czerwca 2016 r.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie nie jest zasadne i nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 122 § 2 k.p.k. zawite są terminy do wnoszenia środków zaskarżenia oraz inne, które ustawa za zawite uznaje. Wskazany w art. 120 § 1 k.p.k. 7 – dniowy termin do uzupełnienia braków formalnych pisma procesowego nie jest terminem zawitym. Jak zgodnie przyjmuje się w orzecznictwie i piśmiennictwie przedmiotu (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 6 kwietnia 2006 r., II KZ 12/06, LEX nr 182952; postanowienia Sądu Najwyższego z dni: 10 kwietnia 2006 r., IV KZ 13/06, OSNKW-R 2006, poz. 805; 17 września 2008 r., III KZ 85/08, OSNKW-R 2008, poz. 1867; 16 listopada 2010 r., III KZ 93/10, OSNKW-R 2010, poz. 2264; 29 października 2010 r., III KZ 80/10, OSNKW-R 2010, poz. 2126; S. Steinborn, Kodeks postępowania karnego, Komentarz do art. 120 k.p.k., Lex) termin ten nie ma takiego charakteru, jest bowiem terminem prekluzyjnym. Wprawdzie w orzecznictwie Sądu Najwyższego wyrażono również inny pogląd, na który zresztą powołał się skarżący lecz Sąd Najwyższy w składzie rozpoznającym tego poglądu, jako odosobnionego nie podziela (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 30 czerwca 2010 r., III KZ 43/10, OSNwSK 2010/1/1334).

Z kolei przepis art. 126 § 1 k.p.k. umożliwia przywrócenie tylko terminu zawitego. Nie jest zaś możliwe „przywrócenie” terminu, który takiego charakteru nie ma.

Powyższe w realiach niniejszej sprawy oznacza, że po pierwsze zasadnie odmówiono przyjęcia wniosku skazanego o sporządzenie na piśmie i doręczenie uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 8 czerwca 2016 r., gdyż nie uzupełnił on braków formalnych tego wniosku (zarządzenie Prezesa Sądu Okręgowego w K. z dnia 31 sierpnia 2016 r. – k. 787). Po drugie, słusznie Sąd

Okręgowy w K. odmówił skazanemu przywrócenia terminu do uzupełnienia braków formalnych wniosku o sporządzenie i doręczenie uzasadnienia wyroku, gdyż instytucja określona w art. 126 § 1 k.p.k. nie ma zastosowania do terminu prekluzyjnego a takim jest termin z art. 120 § 1 k.p.k.

Kierując się powyższym, Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu.